

Gedoofd licht

Scholten Uitgeverij

Gedooft Licht

ROMAN

Lennart Meeuse en Henriëke van der Hoek

Gedoofd licht

Lennart Meeuse & Henrieke van der Hoek

© 2024 Scholten Uitgeverij BV
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Levi Reinds | levireinds.nl
Binnenwerk: Piet Versteeg
Eerste druk, juli 2024
Drukwerk: Drukcase
ISBN: 9789083442358
NUR: 336

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Scholten Uitgeverij via: www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief.

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn geheel fictief.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Ryan

Slaapdronken draaide hij zich om in de richting van het geluid. De dekens lagen om hem heen gekruld en voelden aan als een knusse cocon. Hij drukte nogmaals op snooze, zijn bed lag nog veel te comfortabel om er nu al uit te gaan.

Net toen hij zich nogmaals wilde omdraaien, werd hij plotseling uit zijn slaap getrokken door de stem van zijn moeder, die zijn kamer binnenstormde.

‘Zou jij niet zo ongeveer nú op de fiets moeten zitten?’ Het was bijna alsof ze een retorische vraag stelde.

Hij wierp een vluchtige blik op zijn mobiel. De digitale cijfers gaven geen ruimte voor interpretatie. Vijf voor negen. De schoolbus zou om half tien vertrekken vanaf school. Was het echt al zo laat? Het ergste was dat het twintig minuten kostte om bij school aan te komen. Binnen een halfuur moest hij zich klaarmaken, ontbijten en de afstand naar school overbruggen. Een bijna onmogelijke missie.

Snel schoot hij zijn bed uit, friste zich wat op en trok zijn kleren aan. Halverwege de trap realiseerde hij zich dat hij zijn tas was vergeten. Haastig sprintte hij de trap weer op, griste zijn tas van de grond en slingerde hem over zijn schouder. De benodigde dingen voor de schooltrip had hij gisteren gelukkig al ingepakt.

Toen hij beneden kwam zag hij dat de tafel gedekt was en dat zijn moeder het ontbijt al had klaargezet.

‘Goedemorgen, slaapkop.’ Zijn moeder keek hem grijnzend aan. ‘Moet jij niet al richting school zijn vertrokken? Hier, eet even snel een ontbijtje.’

‘Mam, ik weet dat het heel goed bedoeld is, maar ik heb hier eigenlijk geen tijd meer voor. Ik pak wel een banaan voor onderweg.’

‘Prima, dan bewaar ik dit ontbijt wel voor je broertje, die moest vandaag het derde uur beginnen.’

Hij wist dat zijn moeder hem hierom uitlachte. Altijd was hij aan de late kant en ook nu moest hij zich haasten.

‘Tot over een paar dagen!’ Hij gaf zijn moeder een kus op haar wang.

‘Geniet ervan! Ben je je tandenborstel niet vergeten?’

Net voordat hij met zijn ogen wilde rollen om de typische moeder-opmerking, bedacht hij zich dat hij zijn tandenborstel daadwerkelijk vergeten was. Opnieuw sprintte hij de trap op en griste het ding van de houder.

Nadat zijn moeder hem nog tien keer een fijne week had toegewenst en nog minstens zo vaak had gezegd dat hij voorzichtig moest doen, verliet hij het huis. Binnen twintig seconden zat hij op zijn fiets. Met een blik op zijn horloge realiseerde hij zich dat hij nog vijftien minuten had voor de bus zou vertrekken. Hij trapte zo snel als dat hij kon.

Eenmaal bij school aangekomen zette hij zijn fiets snel in het fietshok en rende met zijn tas over zijn schouder richting de bus. Van een afstand zag hij al dat de bus vol zat. Hij had niet anders verwacht, aangezien het al twee minuten na half tien was.

Bezweet liep hij de bus in, gelukkig zat er deodorant in zijn tas.

‘Ah, kijk eens wie we daar hebben! Ryan West, nog net op tijd.’

Emily

Over een week zouden ze in Keulen zitten! Het moment waar ze al vijf jaar lang naar had uitgekeken! Haar middelbare school had de gewoonte om elk jaar met alle vijfdejaars op een weektrip naar Keulen te gaan.

Terwijl ze haar koffer over het trappetje naar boven trok, keek

ze de bus in. Achterin zag ze haar vriendinnen zitten. Met een glimlach op haar gezicht, liep ze over het smalle gangpad naar achteren. Met alle havisten, verdeeld over drie bussen, zouden ze op reis gaan. Nadat ze haar vriendinnen had begroet, keek ze even zoekend om zich heen. Veel stoelen waren al bezet. Logisch, aangezien ze wat aan de late kant was. Voor haar vrienden waren nog twee stoelen vrij en ze plofte neer op een ervan. Ze vond het niet erg om alleen te zitten. Zo kon ze wel met haar vriendinnen praten, maar ook heerlijk even alleen wegdromen als ze daar behoefte aan had.

Net voordat de reis zou beginnen, merkte ze op dat er een jongen de bus instapte. Hij leek een beetje haastig om zich heen te kijken en zijn gezicht lichtte op toen hij een groep jongens zag. Ongetwijfeld zijn vrienden. Terwijl hij naar achteren liep, werd hij luidruchtig begroet door de jongens die voor haar zaten.

‘Hé, was je weer eens op het nippertje?’ De jongens hadden een punt. Hij mocht blij zijn dat hij überhaupt nog de bus kon halen en niet achterbleef.

‘Zou ik naast je kunnen zitten? Dit is de laatste lege stoel.’ Het was voor haar bedoeld. Ze glimlachte lichtjes en keek de jongen aan. ‘Je geeft me bijna geen andere keuze, anders moet je de hele rit staan.’

Hij grijnsde. ‘Dus dat is een ja?’ Hij schoof naast haar. Dichtbij. Heel dichtbij.

Tot zover het plan om heerlijk een paar uurtjes alleen te kunnen zitten. ‘Ik ben trouwens Emily.’ Het was wel zo netjes om zich even voor te stellen.

Ze had zijn gezicht wel eens eerder gezien, maar ze hadden nog nooit gepraat. Ze had hem ongetwijfeld wel eens door de gangen zien lopen.

Hij stelde zich voor als Ryan, waarna hij in gesprek raakte met de jongens voor hem. Terwijl hij met zijn vrienden praatte, nam zij van de gelegenheid gebruik om hem te bekijken. Hij had don-

kerblond haar, maar ze kwam er niet helemaal uit welke kleur zijn ogen waren. Het was een mix van bruin, blauw en grijs. Zelfs groen kon ze erin terugvinden. Eigenlijk was het precies het uiterlijk dat ze zou omschrijven als iemand haar type zou vragen.

Waarom was ze daar eigenlijk mee bezig?

‘Zat je me nou te begluren?’ De jongen, Ryan, keek haar grijnzend aan en ze voelde de rode kleur richting haar wangen gaan.

‘Ik zou niet durven.’ Wat was ze weer stom bezig. Ze leek wel een hopeloze eersteklasser en die fase was ze allang voorbij.

De rest van de reis bleef de sfeer er heel goed inzitten. Ze had verwacht dat ze nauwelijks wat met elkaar zouden bespreken, maar gedurende de twee uur van hun reis bleven ze in gesprek. De onderwerpen wisselden tussen gesprekken over hun families, naar hobby’s, naar hun bucketlist en zelfs hun liefdesleven kwam ter sprake. Voor zover ze dat hadden. Ze was meestal niet goed in de omgang met jongens, maar deze keer voelde het heel natuurlijk aan. Al snel had ze pijn in haar kaken van het vele lachen. Waarom had deze jongen dat effect op haar?

Toen de leerkracht meldde dat ze binnen enkele minuten op de locatie zouden arriveren, voelde ze een teleurstelling in haar lichaam opkomen. Dat zou toch niet betekenen dat ze hem dan niet meer zou spreken?

Terwijl de achttienjarige Emily de bus verliet, voelde ze voor het eerst in haar leven echte vlinders in haar buik.

Hoofdstuk 1

Emily

Haar vingertoppen gleden liefkozend over de weelderige stof van Lukes jasje. Ze vond het heerlijk dat de wintermaanden voorbij waren en de zon zich weer had laten zien. April had zijn intrede gedaan, omhuld met bloesems en beloften van nieuw begin.

Ondanks dat de zon alweer zijn lichtstralen liet zien, had ze ervoor gekozen om haar zoontje vandaag nog zijn winterjas te laten dragen. Lukes weerstand was nu eenmaal niet ontzettend goed en hij was pas nog verkouden geweest.

Ryan had vanochtend zijn werk vanuit huis gedaan en dat gaf hem de kostbare vrijheid om tijdens zijn pauze met hen naar het park te gaan.

Soms voelde geluk als een zeldzame vlinder die plotseling neerstreek, zo dichtbij dat je de zachte bries van vreugde kon voelen. Het was alsof het gewoon in de lucht hing, tastbaar en levend, een moment om te koesteren. De speeltuin, een klein stukje aarde vol lachende kinderen en de geruststellende aanwezigheid van Luke en Ryan, was zo'n kostbare plek.

De sterke armen van Ryan, haar man, hielden haar stevig vast, zijn handen zorgzaam rustend om haar middel. Van achteren omhelsde hij haar en ze leunde zachtjes achterover, haar lichaam smolt samen met het zijne.

Dit was hoe liefde hoorde te zijn.

‘Mama, gaan we?’ Luke trok zachtjes aan haar vinger, zijn ogen vol verwachting op haar gericht. ‘Straks moet ik al slapen.’

Ze glimlachte, vertederd door het feit dat hij nog geen enkel besef van tijd had.

‘Gaat papa mee?’ Die grote blauwe ogen van hem keken haar smekend aan. Haar hart smolt bijna bij de aanblik ervan. Dit was een moment waarop ze wenste dat ze met haar ogen een foto kon maken. Dan had ze dit vastgelegd. Ongetwijfeld. Een moment waarop ze in de armen van haar man stond en waarbij haar kind tegen haar aanleunde.

Even later wandelde ze samen met Ryan door het smalle steegje achter hun huis. Luke dribbelde voor hen uit op zijn mollige been-tjes. Drie jaar oud was hij nu.

De tijd was voorbijgevlogen.

Het leek als gisteren dat ze hem voor het eerst in haar armen hield. Die herinnering, zo levendig als een pas geschilderd portret, bracht een zweem van nostalgie naar boven.

Soms had ze er sterk behoefte aan om even haar ogen te sluiten en terug in de tijd te reizen. Dit was nu niet de plek en het moment, maar wel maakte ze van de gelegenheid gebruik om in gedachten terug te gaan naar die tijd.

Het was een zware bevalling geweest. Ze hadden haar al gewaar-schuwd voor het feit dat de eerste bevalling vaak het zwaarst was. Toch had niets haar kunnen voorbereiden op de pijn die ze die dag had gevoeld. Maar dat alles was het meer dan waard ge-weest.

Ze herinnerde zich nog goed hoe verwonderd en trots Ryan had gekeken toen hij Luke voor het eerst zag. Met vochtige ogen richtte hij zijn blik op het kleine wonder in haar armen.

Zijn naam was als een zachte fluistering over zijn lippen geko-men: ‘Luke.’

Hun lieve kleine jongetje.

Net zoals niemand haar had kunnen voorbereiden op de pijn van die dag, had ook niemand haar kunnen voorbereiden op het ge-voel dat door haar lichaam stroomde toen ze Luke vasthield. Haar kindje. Of beter gezegd, hun kindje.

Zijn haar was lichtblond. Met zijn ogen zo blauw als een heldere

hemel, had hij haar aangekeken. Hij was het levende bewijs van hun liefde.

De liefde van Ryan en haar, die jaren daarvoor al was opgebloeid. Jaren daarvoor, toen ze onderweg waren naar Keulen, was alles begonnen.

‘Waar zit je met je gedachten?’ De stem van Ryan maakte abrupt een einde aan haar gemijmer. In zijn stem klonk een glimlach door. Hij kende haar. Soms kon ze helemaal wegdromen, alsof ze in een andere wereld was. Hij begreep dat waarschijnlijk zo goed omdat hij zelf ook kon wegdromen.

‘Ik dacht aan Luke. Dat de tijd zo snel is gegaan en dat het voelt als gisteren dat we hem voor het eerst in onze armen mochten houden.’ Ze zag Ryans glimlach breder worden terwijl ze sprak. Ze wist dat hij nu ook terugdacht en zich inbeelde dat hij daar op dat moment was.

Inmiddels waren ze bij het speeltuintje aangekomen en Luke had de schommel al ontdekt. Met veel moeite probeerde hij erop te klimmen. Toen hij eenmaal zat, klemde hij zijn mollige handjes stevig om de ijzeren ketting.

‘Papa, duwen!’ Haar hart voelde opnieuw zo zacht als boter door het prachtige tafereel dat zich voor haar ogen afspeelde. Het gevoel werd nog meer versterkt toen ze de smekende ogen van Luke zag. Ryan draaide zich kort naar haar om en rolde grijnzend met zijn ogen. Speeltuintjes met Luke betekenden altijd hetzelfde. Hij schommelde, zij duwden. Maar het was niet erg. Het was heerlijk zelfs. Vroeger had ze een beeld in haar hoofd dat je leuke dingen moest doen om je gelukkig te voelen. Inmiddels was ze gaan inzien dat kleine dingen juist juweeltjes van geluk waren.

Even tussen werktijd door naar de speeltuin gaan.

Heel even Luke op de schommel zetten, hem duwen en hem vooral heel hard horen lachen.

Dát was geluk.

Het bankje waarop ze ging zitten voelde koud aan. De kou drong haar lichaam binnen en ze wreef met haar vingertoppen over haar benen om ze op te warmen. De zon was sterk aanwezig, de warmte was daarentegen ver te zoeken.

Terwijl Ryan Luke steeds hoger duwde, keerden haar gedachten terug naar die dag in Keulen. Hun ontmoeting. Ze was zo bezig met dit terugkerende thema omdat het vandaag de dag was waarop ze elkaar hadden ontmoet. Tien april, de dag die haar hele leven had veranderd.

Het begon bij een simpele ontmoeting in de bus, waarbij ze noodgedwongen naast elkaar kwamen te zitten. Op dezelfde dag hadden ze al uren gepraat en 's avonds zag ze hem weer, tijdens een wandeling door de stad. Ook toen hadden hun vriendengroepjes zich samengevoegd en waren ze in gesprek geraakt. Nog nooit was een week zo snel voorbijgevlogen als die week. Een dag voelde aan als een uur en de week voelde aan als een dag. Alles dankzij hem. Op de terugweg naar huis waren ze, ditmaal niet noodgedwongen, weer naast elkaar gaan zitten. Even was ze bang geweest dat ze hem na die week niet meer zou zien of spreken. Maar dezelfde avond nog had hij haar nog een berichtje gestuurd met hoe gezellig hij het had gevonden.

En zo was hun avontuur begonnen. Vanaf die dag kregen ze dagelijks contact. Ze fietsten samen naar school, spraken uit school vaak nog even af en belden bijna dagelijks met elkaar. Na enkele weken was het moment aangebroken dat hij kennis kwam maken met haar familie. Vooraf was ze er erg zenuwachtig voor geweest. Wat als hij het niet kon vinden met haar ouders? Of met haar broer en zussen? Maar nog dezelfde dag had hij het hart gestolen van haar jongere zusje Tess en ook haar broer Michael en haar zus Liz waren direct blij met hem. Het voelde alsof hij perfect voor haar was gemaakt. Alsof hij simpelweg gewoon bij haar hoorde en het precies zo bestemd was. Ze herinnerde zich nog goed

hoe dankbaar ze was geweest en hoe vaak ze voor het slapen een dankgebed had uitgesproken voor het feit dat hij in haar leven was gekomen.

Ze had verwacht dat er na verloop van tijd wel een wolk voor de zon zou komen. Het was allemaal zo makkelijk en zo goed gelopen. Haar vriendinnen kregen relaties, enkele daarvan gingen snel weer uit, andere na langere tijd. Waar had zij het dan aan verdiend om direct deze jongen te leren kennen? Was het mogelijk dat ze direct de man van haar dromen had ontmoet?

Iedereen wist allang dat zij bij elkaar hoorden, maar pas veel later vroeg hij haar officieel als zijn vriendin. 16 maart, de datum dat hun sprookje samen officieel was begonnen.

‘Zo, die schommelt voorlopig nog wel eventjes uit.’ Ryan kwam naast haar op het bankje zitten en hij legde zijn arm achter haar langs over de leuning. Emily legde haar hoofd op zijn schouder en verplaatste haar hand naar zijn bovenbeen. Haar duim streek zachtjes over de stof van zijn jeans, terwijl ze ondertussen keek naar de schommelende Luke.

Zijn beentjes zwaaiden heen en weer. Zijn handen had hij nog steeds stevig om de ijzeren kettingen geklemd. Toen hij nog wat jonger was, was hij een keer van een schommel af gevallen. Allemaal waren ze bang geweest dat hij daardoor een angst zou creëren voor schommels, maar gelukkig was dat nooit gebeurd. Wel merkte ze dat hij zich net wat steviger vasthield dan voorheen.

‘Kijk, een vliegtuig.’

Haar blik volgde onmiddellijk het uitgestoken vingertje, haar ogen speurend naar de plek die hij aanwees.

‘Liefje, dat is een vogel. Mooi is die, hè!’ Een warme glimlach dansde op haar lippen, terwijl ze een snelle blik opzij wierp naar Ryan. Sinds Luke ontdekte dat vliegtuigen bestonden, was de lucht een eindeloze parade van denkbeeldige vliegtuigen geworden.

‘Maar, op welke denkbeeldige planeet was je net verzonken?’

Ryan blies een plukje haar voor haar oog vandaan. Luchtig haalde ze haar schouders op. ‘Het is gewoon zo heerlijk om eraan terug te denken. Het is nog steeds moeilijk te geloven, zelfs na al die jaren.’

‘Hoe vaak moet ik het nog zeggen? Je zult er toch aan moeten wennen. Ik ben van plan nog heel, héél lang bij je te blijven.’ Zijn lippen drukten een tedere kus op haar rode, koude wangen, een gebaar dat haar hart altijd sneller deed kloppen.

‘Maar waar dwaalden je gedachten eigenlijk naartoe?’ Ze kon de nieuwsgierigheid in zijn stem horen, het verlangen om even in haar geest te kijken. Hoe gemakkelijk zou het zijn als ze elkaars gedachten simpelweg konden lezen? Maar zelfs zonder die gave wist Ryan vaak haar innerlijke wereld feilloos te begrijpen.

‘Ik dacht net aan hoe bijzonder het was toen we elkaar voor het eerst ontmoetten en hoe prachtig het was toen ik officieel je vriendinnetje werd.’

Het voelde als een andere eeuw geleden, toen ze van vriendin naar verloofde en uiteindelijk naar zijn vrouw transformeerde. Een onvergetelijke reis door de seizoenen van hun liefde.

Het leven was zo mooi.

Ryan

Wat kon hij intens genieten van zulke kostbare ogenblikken. En hij zag dat hij niet de enige was. Luke straalde van puur geluk terwijl hij hoger en hoger kwam op de schommel.

Een korte blik opzij onthulde Emily’s glimlach, als teken dat ook zij aan het genieten was.

Nadat hij Luke nog een paar keer had geduwd, liet hij het schommelen aan hemzelf over. Het gras werd platgedrukt door zijn voeten toen hij naar het bankje liep.

Emily vertelde hem dat ze aan het terugdenken was over alles wat ze samen hadden meegemaakt.

Hij knikte instemmend. ‘Ja, dat waren inderdaad prachtige tijden

en het is nog steeds ongelooflijk voor me dat jij mijn vrouw bent.' Hij liet Emily's hoofd rusten op zijn schouder en legde zijn hoofd vervolgens op de hare. Ook zijn gedachten namen een vlucht naar het verleden.

In de stroom van herinneringen gleden zijn gedachten naar enkele van de meest memorabele dagen uit hun gedeelde geschiedenis. Het begon met die ene dag toen hij haar ten huwelijk had gevraagd. Het was een prachtige dag toen ze samen naar Keulen waren gegaan. Voorafgaand had hij, zonder haar weten, een mooie ring uitgekozen.

Emily had verwacht dat de trip naar Keulen was om hun vierjarig jubileum te vieren. Maar de ware reden werd al snel duidelijk toen Ryan, op de meest romantische manier, op één knie ging op hetzelfde bruggetje waar ze ooit hun eerste foto samen hadden genomen.

Als hij iets deed, deed hij het goed.

Precies een jaar later was die prachtige dag aangebroken.

Hun trouwdag.

Ook die dag kon hij zich nog levendig voor de geest halen. De liefde die hij had gevoeld op het moment dat Emily de deur open had gedaan, voelde hij opnieuw door zijn aderen stromen.

Ze droeg een prachtige wijde, lange, witte jurk.

Hij vond haar altijd al mooi in het wit, maar dit was anders. Toen hij haar daar zag staan, gleden de eerste traan van die dag uit zijn ooghoek. Een traan van geluk.

Op het moment dat hij na hun beider ja-woorden zijn bruid mocht kussen, voelde hij zich de meest gelukkigste persoon op aarde. De kus gaf hem rillingen en het had hem terug laten denken aan hun eerste kus.

Vanaf dat moment was ze zijn vrouw.

Enkele maanden na hun bruiloft was het fotoboek klaar en wat was die prachtig geworden! Toch waren niet alle mooie momen-

ten van die dag op foto's vastgelegd. Zo was het moment waarop hij haar over de drempel had mogen tillen, als officieel begin van hun nieuwe start, een gelegenheid waarop alleen zij aanwezig waren geweest.

Die avond was eindelijk het langverwachte ogenblik aangebroken waar hij al maanden naar had uitgekeken. Voor het eerst in zijn leven hoefde hij die avond niet alleen in slaap te vallen.

En voor het eerst in zijn leven werd hij die ochtend niet alleen wakker.

Het was het begin geweest van een geweldig avontuur.

Hun avontuur.

Enkele jaren later werd hun gezin verrijkt met de geboorte van hun zoontje. Gedurende lange tijd hadden ze nagedacht over de perfecte naam voor hem, aarzelend tussen verschillende mogelijkheden.

Uiteindelijk viel de keuze op de naam Luke en die betekenisvolle keuze droeg een diepe symboliek met zich mee. De naam betekende licht en zo was Luke ook een lichtje binnen hun huwelijk.

Hij kon het zich niet voorstellen om ooit een dag zonder deze twee personen te leven.

Het idee van een leven zonder hun liefde, hun lach en hun aanwezigheid was als een donkere schaduw die hij ver weg wilde houden.

Hij wilde het zich vooral niet voorstellen.

De jaren waren voorbijgevlogen. Elke dag was een zegening, vol dankbaarheid en vreugde. Natuurlijk waren er momenten waarop de zon even achter de wolken was verscholen, maar toch waren ze nooit in het donker achtergebleven.

Luke was namelijk hun eigen lichtje.

Over iets meer dan een jaar zou het moment aanbreken waarop Luke naar school moest. Hij probeerde die gedachte liever nog

even buiten de deur te houden. Het zou namelijk een hele grote verandering in hun leven zijn. Natuurlijk had hij overdag zijn werk, waardoor hij er veel minder van zou merken dan Emily. Het leek een fase waar hij nog niet aan toe was.

Emily doorbrak zijn stille overpeinzingen. Haar woorden concentreerden zich precies op het onderwerp waarover zijn gedachten al cirkelden. 'Ryan, we moeten gaan nadenken over welke school we uiteindelijk voor hem kiezen.' Ze raakte precies de snaar die hem bezighield.

'Hmm, je hebt gelijk.'

Luke was ondertussen van de schommel naar de glijbaan verplaatst en voor de zoveelste keer klom hij naar boven. Het geduld dat kinderen hadden was ongelooflijk.

Emily begon opnieuw te praten. 'Ik vind het nog steeds het beste om hem naar de school te laten gaan die iets verder weg is. Onder voorwaarde dat we beiden onze verantwoordelijkheid nemen en zorgen dat hij elke dag op tijd op school is.' Emily tilde haar hoofd op van zijn schouder en keek hem aan.

'Maar jij bent de vrouw. Dus ik vind het jouw verantwoordelijkheid.'

Hij zag haar gezicht veranderen en er was twijfel in haar ogen zichtbaar. Twijfel of ze hem moest geloven of niet.

'Maar, ik vind toch dat we het wel gelijk moeten verdelen. Dat is wel zo eerlijk.' Haar antwoord klonk voorzichtig.

Met een grijns keek hij haar aan. 'Natuurlijk doen we dat, gekkerd.'

Een kort moment dacht hij na. 'Maar die afstand is natuurlijk niet erg praktisch. Hier in het dorp zit eventueel ook een goede school, maar die heeft een wat andere identiteit dan wij gewend zijn.'

Hij bleef het een lastig punt vinden. Kozen ze voor de optie vlakbij, met een identiteit die niet volledig overeenkwam met die van hen, of ging hun voorkeur uit naar een school die aansloot bij hun geloof, maar wel op een wat verdere afstand?

‘Ik heb liever een school waar ik meer moeite voor moet doen, dan een school die niet volledig aansluit bij onze overtuigingen.’ Haar stem was stellig en hij wist dat ze daar volledig achter stond. ‘Maar dan moeten we wel goede afspraken maken over het vervoer, want ik ga niet altijd omrijden.’ Opnieuw keek ze hem verwachtingsvol aan.

‘Natuurlijk kunnen we daar afspraken over maken. We moeten beiden even kijken hoe we dat doen met ons werk. We hebben het er later nog wel even over. Zullen we nu richting huis gaan? Ik heb zo een online vergadering.’ Hij voegde meteen de daad bij het woord en stond op.

‘Kom je, Luke? We gaan!’ Emily liep naar de glijbaan toe en pakte zijn handje vast.

‘Mag ik nog een keer glijden, mama?’ Hij wist dat ze geen nee kon zeggen tegen zijn blauwe ogen, die haar smekend aankeken.

‘Vooruit, nog één keertje dan en daarna gaan we echt.’

Enkele uren later zat voor hem de werkdag er weer op. Hij voelde zich van binnen warm worden toen hij dacht aan de momenten die zouden volgen.

‘Em, kom eens!’ Zijn stem was een combinatie van opwinding en mysterie.

‘Waar ben je?’ Hij kende haar. Nieuwsgierigheid had haar nu overvallen.

‘Kom maar naar de slaapkamer.’ Hij nam plaats op hun tweepersonsbed, terwijl hij wachtte tot ze boven was.

Ze deed de deur open en zag hem op bed zitten, terwijl hij omringd was door rozenblaadjes.

Een klein gilletje van vreugde rolde over haar lippen. ‘Wat voor romantisch idee heb jij nou weer in je hoofd gehaald?’ Haar stem was vervuld met liefde en verbazing.

‘Ik heb iets voor je. Weet je wat voor dag het vandaag is?’

Ze kneep haar ogen samen, een trekje dat ze altijd had wanneer ze even nadacht. ‘Ik heb eigenlijk even geen idee.’

Hij schudde quasi verontwaardigd zijn hoofd. ‘Heel erg. Weet je niet eens dat we elkaar tien jaar geleden hebben ontmoet?’

Ze begon te lachen. ‘Natuurlijk herinnerde ik me dat wel. Waarom denk je dan dat ik er vandaag zo over nadacht.’

Ze kwam naast hem op het bed zitten en hij vroeg of ze haar ogen dicht wilde doen. Juist omdat ze niet tegen verrassingen kon, kon hij er extra van genieten om zo geheimzinnig mogelijk te doen.

‘Steek je hand maar uit.’ Zijn stem klonk mysterieus en voorzichtig deed ze wat haar opgedragen werd. Hij bevestigde het cadeautje om haar pols en zei dat ze haar ogen weer mocht openen.

Toen zag ze het. Een prachtig armbandje, waarop drie namen stonden. Emily, Ryan en daaronder Luke.

‘Waarom is eronder nog ruimte overgehouden?’ Ze keek hem ondeugend aan, waarschijnlijk kon ze de reden wel raden.

‘Zodat er altijd nog ruimte is voor een nieuwe naam.’ Hij keek haar veelzeggend aan. De reactie die ze gaf, klonk dolgelukkig.

‘Wat ontzettend lief van je, ik ben hier echt heel blij mee!’

Emily

Ze duwde het strijkijzer over het lichtblauwe overhemd heen en weer. Zoveel vrouwen hadden een hekel aan huishoudelijke klusjes, maar zij hield ervan. Even haar gedachten laten gaan over de afgelopen dag.

Haar blik viel op het glinsterende armbandje om haar pols. Ze vond het ongelooflijk lief dat hij eraan had gedacht dat het vandaag een speciale datum was. Zelf was ze ontzettend slecht in het onthouden van data. Maar toch had ook zij het zich herinnerd. Het was ook niet zomaar een dag.

Intussen stond Luke naast haar. In zijn handen had hij een strijkijzertje vast en hij liet die gaan over het lapje stof die op de kleine strijkplank voor hem lag. Voor zijn verjaardag had hij geen au-

to's gewild. Hij wilde een strijkplank, zodat hij zijn moeder kon helpen met de was. Ondanks dat zijn strijkijzer geen warmte gaf en hij geen echte kleding streek en er niets van kon, vond ze het heerlijk om te zien.

Ryan was die middag op tijd klaar geweest met werken en nadat hij haar het cadeautje had gegeven, was hij begonnen met eten koken. Meestal was zij degene die zich daarover ontfermde, maar soms vond hij het heerlijk om in de keuken te staan. Zij kon de tijd ondertussen goed gebruiken om achterstallige huishoudelijke klusjes te doen.

'Komen jullie eten?' Ryans hoofd verscheen om het hoekje van de trap. 'Wat ben jij mama goed aan het helpen, zeg!' Ryan streek over de blonde haren van Luke.

'Kom, we gaan.'

'Doe je oogjes maar dicht en ga lekker slapen.' Emily drukte een kus op het warme voorhoofdje van Luke. Zijn vermoeide ogen glinsterden even van genegenheid voordat ze langzaam sloten.

Nadat ze het licht had uitgedaan, liep ze naar de deur toe.

'Mama?' Lukes stem klonk zacht vanonder zijn dekbed.

'Ja, lieverd?' Ze knipte het licht weer aan en draaide zich om. Luke ging overeind zitten en keek haar met een ernstig gezicht aan.

'Wat is er aan de hand?' Ze was verrast door zijn ernstige gezicht.

'Gaan jullie weg?'

'Weg? Hoe bedoel je?'

'Wat als jullie niet meer bij mij zijn?' Lukes woorden waren eenvoudig, maar raakten Emily diep vanbinnen. Zijn kleine gezichtje was een zee van ernst, alsof hij zich plotseling bewust was geworden van iets groots en onbekends.

Emily liet zich naast hem neerzakken, haar hand liefdevol op de zijne. 'Waarom vraag je dat? Ben je bang dat we bij je weggaan?' Lukes knikje was voorzichtig, bijna alsof hij niet zeker wist of hij het moest toegeven.

‘Bang.’ Het was een eenvoudig woord. Normaal zou ze hem leren hoe hij hele zinnen formuleerde. Maar dit keer was het dat ene woordje dat haar adem deed stokken. Emily’s hart brak een beetje bij de kwetsbaarheid in zijn stem. Ze legde haar arm om hem heen en trok hem dichterbij naar zich toe.

‘Lieverd, we weten niet wat Gods bedoeling is met ons leven. Maar ik wil nooit bij jou weggaan. Papa wil nooit bij jou weggaan. We houden ontzettend veel van jou.’ Ze voelde hoe haar ogen een klein beetje vochtig werden. Haar zoontje stelde een belangrijke vraag en het raakte haar hart dat hij hier over nadacht.

‘Ik wil niet dat jullie gaan.’

‘Ik heb er alles voor over om voor jou te kunnen zorgen en bij jou te kunnen blijven. Jij betekent alles voor ons.’

Een kleine glimlach verscheen op Lukes gezichtje, alsof haar woorden hem geruststelden. ‘Echt waar, mama?’

‘Ja, echt waar, mijn kleine dappere jongen. Jij betekent alles voor ons. We zullen er altijd zijn om voor je te zorgen, om je vast te houden en je te troosten.’ Emily veegde een plukje haar uit zijn gezicht en drukte een kus op zijn voorhoofd.

Opnieuw knikte hij. ‘Oké, dan is het goed.’ Er klonk tevredenheid door in zijn stem.

‘Welterusten, mama.’

Terwijl Emily het licht uitdeed, de deur achter zich sloot en de trap naar beneden afliep, dwaalden haar gedachten naar de vraag van Luke. Wat als zij uit zijn leven zouden worden weggenomen? Ze vermeed het antwoord op die vraag, een donkere schaduw in de achtergrond van haar gedachten.

Ze wilde er niet aan denken, niet nu, niet ooit.